

Kapitel 9

2006 - Nils får Torsten Föllingers telefonnummer

"Lärare på teaterhögskolan"

"jag har gått hos Torsten Föllinger - han klippte profil..."

"han klipper"

Skisso offerar sig;

"är du skizofren?"

"ja... det är jag gärna... men vet du vad min beundrare

Tadeo Alvarado säger:

'den man som kan säga att han är skizofren är inte skizofren...'

är du skizofren?"

"hur ska man kunna vara spontan, om man inte är förberedd?" - Torsten Föllinger

"jag var på väg ned till mataffären en dag, när, plötsligt mina steg vänder om... när jag når hem tittar jag i kalendern; och se!, en elev jag glömt bort skulle visst komma!"

- Torsten Föllinger

Om man är en stjärna så är man...

Det är ingenting att göra åt...

Ifall man kritiserar

Ska man kritisera

Så att även den man kritiserar

Kan ha nytta av det...

Nils - vandrade runt Vita-bergen - med sin pappas gitarr på ryggen - han älskade att sitta spelandes till sång... det var i Maj - vår-sommarens sol strålade över staden... 'yaa rasuul Allah!...' 'Ra' - namnet på solen i egyptisk 'guda-form'... han - hade spelat för några boulevardantaster- de hade varit litet uppskattande. Han hade tagit gitarrfodralet ifall de ville slänga en slant på marken, de hade pratat en stund skakat hand; "Bob Dylan..." sedan gick han vidare upp emot Vita Bergen. Han lämnade den glittrande Hammarbykanalen... bakom sig. Han var snart över den första kullen, han vandrade förbi de skrikande trampspelen, & gungflöjterna, scenen, amfiteatern, låg tom, kanske skulle han få sitta, i denna antika teater-kopia och spela en dag?

När han kom förbi kolonistugorna - fick han en impuls att gå in... han vandrade emellan de nyknoppade (rosenbuskarna) rosorna - och nyutslagna smörblommor - det var fint i denna trädgård.... Han önskade att han fick lära sig namnen på alla dessa blommor, buskar och växter... äppelträden, päronträden - körsbärsträden - plommonträden - stod halvt vit-rosa... han strosade glömskt nedför grusgången då han hörde någon kalla

"du där med gitarren..."

"jag?..." han pekade litet övertydligt på sig själv... kanske var detta en privat trädgård?

"kom här och spela nåt för oss!..."

Han gick glad emot gruppen bestående utav två äldre farbröder och en dam som såg ut att ha varit vacker - de hälsade

"Sven-Erik...!"

"Nils..."

”kan du inte spela nåt för oss?”

Nils tog, utan att säga något - fram gitarren -

”hm! den ser fin ut!...”

”inköpt på Gottfrid och Johanssons...”

”ja... de har höjdare gitarrer där...”

Nils drog över strängarna - i ett a-mollackord...

”få höra nu då!...”

Han började med att spela Dan Anderssons 'Gässen flyttar' i Thorstein Bergmans tonsättning - de lyssnade spänt - han såg sig själv stå - förkrossad, ensam, vid en grind om hösten, gässen svävade halvt syftande emot den stigande morgonsolen - han kunde inte flyga med dem! Hans kinder - våta utav tårar över sin hemliga älskade - som inte insett vidden utav hans kärlek ännu...

”det var gripande...” var Sven Eriks kommentar - när slutackordet ringt ut... de satt där - en behaglig tystnad fyllde plötsligt luften emellan dem...

”får jag låna gitarren en stund?” tog sig Sven Erik för att säga, tillslut. Nils gav långsamt över gitarren till Sven-Erik...

”i!...” stämde Sven-Erik upp... han artikulerade otroligt - nästan spottande ut orden... det var uppenbart att han ville att Nils skulle se på honom - antagligen i pedagogiskt syfte... sången var litet buskis-liknande, i snabb vis-takt och handlade om lustfylld skämtkärlek - utan passion - åtminstone uttryckte varken text eller melodi detta...

”vad säger du nu då?... tyckte du om den?...” var Sven-Erik litet snabb med att säga - som gamla människor (äldre personer) ibland kan vara - då de vill markera det förväntade svaret...

”vem har gjort den?” sa Nils, mest för att undvika frågan...

”vem tror du?...” nu såg Nils på Sven-Eriks leende ansikte att det var han själv...

”jag har en sång jag gjort själv...”

”ja just det!...” lade Sven-Erik in som kommentar liksom Nils besvarat frågan - Nils tog gitarren

-

”texten är utav Nils Ferlin...”

”jaha ja... honom känner vi (ju till)...” Sven-Erik blinkade till sin granne...

Nils spelade sin tonsättning till Nils Ferlins dikt 'Niggern'... han kände hur stämningen blev alltmer solid och positiv - liksom ett tak i en konsertlokal ibland kan lyfta i extas...

Den mörkhyade niggern skrek i en afrikansk by - katolska kyrkan talade om syndernas förlåtelse - men förlåtelsen gällde mest slavdrivarna - niggern - skrek och grät och prästerna hävdade sina lat -brev...

”Har du träffat Torsten Föllinger?” frågade Sven-Erik när slutackordets halva tystnad samlat sig...

”vem är det?...”

”han är en gammal legend inom musikvärlden... underligt att du inte känner till honom...”

”varför kom du förresten in här - i den här vackra trädgården?” frågade den vackra gamla damen - litet attraherande - och räckte fram kakburken...

”jag fick en känsla utav att jag måste gå in...”

”en impuls!...” utropade Sven-Erik och log lurigt vetande... ”det kändes som om det stod något på spel om jag inte gick in...”

”jag tror Torsten skulle gilla dig!...”

”ja... det verkar intressant!...”

”ge mig penna och papper...” han vände sig till sin granne... Nils fick instruktioner att ringa upp Torsten Föllinger och hälsa ifrån Sven-Erik...

”ja... det är många Thorsten vi pratat om idag!...” vitsade han kärleksfullt... ”vad försörjer du dig på förresten?”

”jag går runt på det här viset och spelar när jag har lust... och ifall pengarna inte räcker hjälper

mina föräldrar till...”

”där ser man!...”

”Thorstein Bergman är också här ibland... men han säger att det är knapert - tillochmed *han* har svårt att försörja sig enbart på musiken...”

”det var som sjutton” uttryckte Nils nu - men sa det ej uttryckligen, det studsade på tystnaden efter meningen...

De drack té och åt kakor och småpratade - tiden försvann - ty de hade liksom blivit som ett med den... när vackert kastade sig ljus över Sofia-kyrkan och dess skugga låg mörk bortåt amfiteatern - vandrade Nils - efter att ha tackat för sig - uppåt grusgången igen - med en papperslapp i fickan - på denna stod Torsten Föllingers nummer och Sven-Eriks hela namn... - när han vandrade hemåt i kvällen - kände han sig glad - ”ifall du går - gå bara - ifall du sitter - sitt bara - men vad du än gör - vänd inte om...” (Uttalande av Zen-mästaren Unmon)

Hösten kom, och Nils hade ännu inte ringt Torsten, han väntade på inspiration att göra det. Inspirationen var den gud han tillbad. Ifall inte det absolut måste göras, struntade Nils i att göra det. Men en dag tänkte han; jag ska ringa den gamle legenden innan han dör, tog upp telefonen och slog numret han fått. En tordön-stämman svarade. Nils presenterade sig och angav sin rekommendation. ”vem sa du?” frågade tordön-stämman, och Nils var tvungen att höja rösten litet. Det verkade tillfredsställa legenden på andra sidan luren, och Nils fick en tid att komma. Den dag Nils skulle komma till Torsten, klädde han inte på sig något speciellt, han ändrade inte något utav sina förutsättningar, tog gitarren på ryggen och gick dit. Det var kort bit, bara igenom Vita Bergsparken och man var framme. När han plingade på dörren var det självsäkert, och Nils var övertygad om att Torsten skulle finna det som en ära att även träffa honom. Det öppnade en satt gammal man, med tämligen tjock muskulös mage, och de hälsade. ”välkommen” sa Torsten med ett stort leende, och Nils kände sig verkligen välkommen. ”ska vi ta téet först, eller sjunga litet grand innan? Så att vi kan lära bekanta oss!” det sista sa Torsten teatraliskt, med ett brett leende i slutklämmen.

”jag är ingen vidare konversatör, så det vore nog bäst om vi tog sången först, så får vi se hur det blir med téet,” sa Nils.

De gick in i Torstens vardagsrum.

”sjung något!” sa Torsten med en så vacker och bönfällande stämman att Nils höll på att tappa hakan. Nils frågade ”ska jag sjunga någon egen komposition eller något vi kan?”

”sjung något vi kan till en början, det kan vara litet svårt att koncentrera sig på en sinnrik komposition samtidigt som man markerar röstläget till en början...” förklarade Torsten.

Nils sjöng så;

”när de gamla såren heta tära, när din kind är vätt av ensamhetens gråt” Gässen flyttar utav Dan Andersson igen. När Nils slutat utbrast Torsten

”nämen, där ser man! det kunde man inte tro om dig!... när du pratar så är det så här-att-rösten-nästan-försvinner- men när du sjunger!” Torsten gjorde en konstpaus, ”så hör man verkligen din potentialitet!... ta nu en utav dina egna kompositioner...”

Nils sjöng åter igen ”höstens för kungörelse” han blundade under tiden han sjöng, så att han verkligen lyssnade på sig själv under tiden. När han var klar utbrast Torsten, ”det är ju som den unge Mozart! vad lycklig du har gjort mig!...” sedan började Torsten sin sångpedagogiska lektion sittande vid pianot.

Vid téet efter den uppiggande sånglektionen berättade Torsten för Nils en händelse han haft med sin vän Zarah Leander, den stora stjärnan som blivit mest okänd i Sverige efter Tysklands nederlag för att ha arbetat och sjungit för nazist staben.

”En kväll ringde Zarah Leanders man Vidar mig, och jag hörde direkt på rösten att det var något som hade hänt... ”Torsten! Vi har patrisk här nu igen... jag vet, att om Zarah vet att du ska komma, sänder hon hem ungarlarna...” hon tyckte om att ha orgier sörru... gärna flera stycken på en gång... när vi lagt på drog jag ur telefonjacket så att hon inte skulle kunna ringa

återbud... ta gärna mera kaka..." Torsten pekade på kakfatet som stod framställt på köksbordets fina vaxduk... spisklockan stod och tickade, té-vattnet hade just börjat småkoka, på väggarna hängde tavlor och fotografier på berömdheter och o-berömdheter... Nils reste sig för att förbereda téet, "så nästa dag tog jag min lilla dvärgterrier smulan med mig, och reste ut... ja... hon bodde ju i en herrgård... ute på en ö vid havet, så när jag äntligen kom fram mötte hon mig på förstukvisten, stående med en kvast i handen... "är du inte glad att se mig?..." frågade jag. "Nille har varit och ränt hos grannarnas byracka igen..." Nille var den stora stjärnans lilla tax, som var alldeles överlycklig i löpperioden, så såg jag hur hon rörde kvasten liksom för att rikta ett slag... "Du tänker väl inte slå hunden? Det är väl inte honom du är arg på... slå hellre mig..." "Han får inte ränna efter vem som helst..." "Då har han fått sitt, och du fått ditt..." Jag såg hur hon blev alldeles högröd i ansiktet, av ilska, så lyfte hon kvasten igen, liksom för att slå mig, "ska jag inte komma in?" "kom då din djävul..." Ja, vi hade mycket roligt, jag och lilla Zarah..."

"Maria var ju ihop med Artur... en dag ringde telefonen, ja... det var Maria..."

'Torsten - jag är så förtvivlad... jag gråter så mycket! jag vet inte vad jag ska ta mig till...'

Maria... lyssna på mig - jag skall ge dig en dikt:

"poeten kände ångest och smärta

sänkte blicken emot bordet

fattade pennan..."

Poeten skrev om ångest och smärta;

poeten log"

'Ja! Men det är ju precis så jag känner det! Jag känner sådan olycka... och sen, då jag skriver om det, så blir jag så glad!'"

Torsten förklarade en del utav sin redan tidiga insikt, i hyckleriet omkring att tro på 'titlar':

Torsten (till Tingspastorn): Vad säger man? "förlåt mig Gud...?", men här är det; tingspastorn, ers Höghet, överste, biskop, ärkebiskop, ers Högvördighet, Ers Excellens och Jesus Kristus själv - kallade man för Mästare... vilken utav dessa tillber ni?

Torsten Föllinger talade om för Nils att instruerade någon honom i hur han skulle sjunga; lång paus, punktering etc. skulle han bara säga 'ja, det verkar bra...' och sedan vid framträdande övning göra så som han själv tyckte kändes bäst. Han berättade om Margaretha Krook; "den mest scenrädda människa jag stött på - vid hennes Dramaten uppträdanden irrade hon i timal omkring i Dramatens korridorer... sedan när hon ställde sig på scen var hon ko-lugn... Hon ringde till mig en dag och klagade "Torsten - de säger att jag inte duger" "vilka då?" frågade jag - jag visste ju att hon var en utav våra största skådespelare och scenartister - så frågade hon hur mycket det skulle kosta om jag skulle komma på en repetition "en lektion" sa jag...

Så kom jag till repetitionen - regissören avbröt direkt Margaretha när han tyckte att hon gjorde 'nåt fel', Torsten imiterade en arrogant snobb i sitt tonfall - så tillslut visste inte Margaretha vad hon skulle göra - så Torsten sa - 'låt Margaretha försöka själv - kanske blir det något bättre än vad du tänker dig...' så sa jag åt henne att lägga bort noterna - och plötsligt kom en perfekt ton!"

Torsten log och flåsade varmt - Nils hade suttit och lyssnat fullkomligt förundrad - vem satt han hos? Torsten Föllinger - var det ett mirakel som inträffat? Att han Nils denna sjukliga poet nu satt och samtalade med ett utav Sveriges största genier? Han kunde inte fatta det...

Och detta var helt klart den perfekta inställningen till *allt!* Som gjorde alla Akademier onödiga... i den mån de hade patenterat utbildningsmätt.

'Du vet.. jag satt en gång på ett möte på Dramaten, som skulle handla om Kungl. Dramatens framtid, det var andra dignitärer där och skällde också.

Plötsligt så säger en ansedd kritiker, med en stark genomträngande ton, och litet av en bitskhet i rösten:

'enligt min åsikt!'

innan han hunnit vidare så avbröt jag honom:

'ja-a , enligt *din åsikt* .. tänk när man var ung och kunde ha åsikter!, men så kommer – något litet, litet, obehagligt.. de kallar det visst för *insikt*, och då börjar man tvivla på allt det där man trodde på! ha ha!' Du skulle sett vilken kalabalik som utbröt.. ja, det var roligt!'

***

"Jag blir så trött på alla dessa ord man sätter på folk - ska man anses som konstig om man skriker till då man råkar sätta handen på en varm platta? Det är ju riktigt otäcka människor som sitter där och skriker ut sina anklagelser: "han är skizofren - hö hö, han har asperger, han är manodepressiv!" eller så är man autistisk eller vad de nu sätter för beteckning på en för att få en att göra som de vill... (ler)"

"Jag vet, det är absurt... ungefär som att förr säga: han är neger, eller inföding, eller som det varit i alla tider"

"och så detta förakt emot kvinnor!"

"De hittar alltid någon som ska bli syndabock - den utvalde fienden och sedan kastar de själva allt på honom eller henne som de själva gör. Jag undrar när de själva ska ta ansvar för vad de gör..."

"Ja, det blir väl på Harmagedon det... kanske..." (skrattar)

"(skratt)"

"Man kan ju ha *det* hoppet kvar i alla fall - men nu vill de ju ta ifrån oss det också... det är ju nästan förbjudet att prata om undergången - så numera vet man inte vad man ska säga till dem att man tror på... att man är skizofren kanske..." (skratt)

"Du menar Ehizofren?"

"E..hizofren... vad är det för någonting...?"

"(ler)"

"är det ett eget ord du har kommit på? Kan du säga det igen?"

"Ehizofren!"

"Ja, det var en konstig sak.. det låter nästan som he's a friend.... Det är kanske det, det betyder att vara skizofren... att man är en vän till människor... det verkar så på mig i alla fall.."

"Man får väl tro på sig själv, *och* tro på Harmagedon..."

"Ja... men det är ju det som är förbjudet."

"Hm... tänk att det tillslut skulle bli förbjudet att tro på sig själv!"

"Det har ju varit förbjudet i alla tider!..."

"Mmm... men, det tycks liksom det finns en likhet emellan en själv och Gud - det tycks som att om man tror på sig själv, är man Gud."

(förvånad, imponerad) "Där har du en bra tanke till en dikt... (osäkert) men, den här gamle gubben ska väl inte tala om för den strålande begåvade unga poeten vad han ska skriva i sin anteckningsbok? Det har han ju i för sig redan gjort igenom att han sagt det. Jag är så dum jag... tycker du inte? Men det kan vara svårt att inte ge tips då man helst själv skulle vilja ta idén, inte sant?"

"Jag brukar tycka att det är dumt när någon ger mig tips - men inte då det är någon jag tycker så mycket om som du!"

"Det där visste du att jag ville höra...! Det var väl därför du sa det så klart?"

"Ja... mina lovprisningar ringer i öronen på folk... jag säger *precis* vad de vill höra!"

(skrattar) "Ja... det var inte så jag menade... jag vet att du alltid är uppriktig, det var dumt av mig att försöka lura av dig litet mer medlidande, men det är så lockande när man väl träffat på någon man tycker om..." (ler och utstöter småskratt)

Madeleine: (gör sitt inträde i affären)

Nils: (tittar upp, säger inget)

Torsten: Nämen, hejsan Madeleine, kommer du för att hämta Nils nu?

Madeleine: Ja...

T: Vi satt och hade det så trevligt här... eller (ler) trevligt är väl kanske fel ord, (med en blick på Nils) vi pratade ju om ruskiga saker, men det känner väl du till lika bra som jag?

Madeleine: Ja... dess fler som känner till dem dess bättre...

T: Ja, inte sant.

N: (sitter och tittar ned i golvet)

T: Nej, nu ska jag inte avbryta er längre, jag ser ju att du vill gå med din fästmö nu, vi ses Nils! Nils och Madeleine ut.

Torsten hade suttit och berättat en utav sina vackra verklighetssagor, som Nils kände sådan lycka av att få höra, likt något i grunden av hans karaktär plötsligt fann sin rätta plats:

jo – jag hade en annan dam, det är många damer vi tycks prata om, denna hade bekymmer ser du.. hon var till karaktären så stingslig. Hon fixade håret, hon rättade till kjolen, och liksom var i lemmarna litet geléartad, likt hon gick på tunn is, och var rädd att ha sönder något hela tiden.. jag funderade på det här..

så en dag, när jag satt vid pianot och vi repeterade som vi ju ofta gjorde, så bestämde jag mig för att börja anmärka på saker: jag hade en stor fin vas som stod mitt på flygeln, och, utgjorde en fin klärobskyr, skar av mot den spegelblanka svarta ytan; en slätklenod av kristall.

Redan vid min första anmärkning lade jag märkte till att hon drog näsan åt sig, så jag fortsatte – och hon blev bara argare och argare, mer och mer uppskruvad, det märkte jag på henne sörru, även fast hon försökte hålla sig i skinnet.

Tillslut kunde hon inte hålla sig längre: hon tog vasen, den dyra slätklenoden, som stod på flygeln, mellan bägge sina små söta händer, ty, den var stor och tung, och slängde den rakt i golvet med ett stort 'krasch'.

Ja, det blev ju en stund tystnad efter det som du förstår..

'nämen – herre gud!' utbrast hon tillslut, 'vad har jag gjort!?' monseur, jag måste givetvis ersätta er!'

'det behövs inte' – sa jag – 'huvudsaken är att fröken mår bättre'.

'Bergman ja.. han var ett riktigt prakt-svin.. du vet, mina elever, bl.a. Liv Ullman kom till mig helt förstörd, 'han har tvingat nu igen..'

- hon menade Bergman.

Bergman – han älskade snusk – hans skådespelare ansåg han verkligen som *sina* skådespelare, de var tvungna att göra det framför kameran, i t.ex. filmen som 'Scener ur ett äktenskap', de ville så klart inte, men, ifall Bergman sa nej till dig, fick du inte jobb nån annanstans heller.

Han hatade givetvis mig, eftersom jag var den enda som vågade säga ifrån – ja – de flesta skådespelare var ju på ett eller annat sätt beroende av mig vetu.. så, Bergman hade ingen chans att 'gripa in' och stänga av mig, den här gamla gubbfan hade sin inkomst i alla fall se' du!'

Torsten sa till Nils: du skulle nog kunna bli en bra psykiater, det skulle du nog sörru.. du har gått igenom så mycket lidande, då har man mera att ge andra.. ja... vad skulle jag ha gjort utan min problem?

Nils mammas karaktär var sådan, precis som alla andra, kunde hon omöjligt tåla att nåt bra kunde ske. Ifall detta dock inträffade, skulle det genast idoliseras, dvs. om detta gick ihop med kotteriets lagar. Kotteriet var pratet vid kaffebordet, den där allvarliga tonen, som tycktes dölja storartade ting, där falska brösttoner kom fram – som skulle inge maze, en beundran av

irrgångar. Det var en liten del av helvetet, samlat i sin litenhet, likt junior satanistklubben sammanträdde, fastän ingen någonsin skulle erkänna kotteriets karaktär sådan. 'Det goda' dvs. något att idolisera, skulle absolut kunna 'bevisas'. Att det var bevisat kunde aldrig vara ett konstverks skönhet, genialitet, eller liknande. Att något sade sig själv kunde aldrig gås med på i denna snäva tankekurva, som hela tiden skulle göras på ett skruvat sätt. Inte heller räckte Torsten Föllingers enorma stöd och beundran av Nils, med ord som 'du är antagligen världens största personlighet', eller att han sedan hösten 2006 gett Nils gratis sånglektioner, när bara det att få gå till Torsten Föllinger var högsta status i kulturvärlden.

'Han vill bara vara snäll' löd snacket då. Utan att nån neandertalar-djävul till redaktör publicerade nån fånig artikel, och att publiciteten likt ett virus spred sig i samhällskroppen. Då var 'det goda', 'bevisat'! Då var Nils 'en kändis!' Att acceptera Nils status utan några sådana bevis var för kotteriet otänkbart. Hans mamma ville kunna brista ut 'som en drottning' i 'goda nyheter' - : 'allt är ordnat inför framtiden, det gick bra för mitt barn'. Annars – ifall detta bara låg som ett 'obevisat "faktum"' blev hon deprimerad av det.

Denna depression projicerade hon då på Nils – och började förfölja honom. Hon förstod inte att hon offrade Nils åt Jahbulon, idolerna. Hon var 'insiktslös i det stränga straff som väntar', och förföljelsen ledde till katastrof.

Sveriges kändaste komiker, Gösta Ekman den yngre, hade haft Torsten som ende lärare. Torsten hade ju känt "det gamla" gänget, generationen innan, med Evert Taube, vars son Sven-Bertil också varit Torstens elev, i duon med Olle Adolphsson. På samma vis hade Gösta Ekman d.ä. skickat sin son Gösta till Torsten i tidig ålder. Torsten började, när han och Nils blivit som bästa vänner, och Torsten gav honom gratis sånglektioner åtminstone 1 gång per vecka, men vanligtvis fler, att ibland säga: 'Å, jag längtar efter Gösta..' han menade Gösta Ekman den yngre. 'du ser,' sa Torsten, 'hans fru Marie Louise tycker inte om vår kontakt, Gösta är nämligen svängd litet åt mitt håll sörru.. det önskar jag ingen, men jag kan inte hjälpa det.. jag är född sån.. Många elever har velat haft mig, men jag ville ha kärlek.. det där andra kan jag göra på 5 minuter på toaletten..'

'ska jag hälsa Gösta från dig ifall jag ser honom?' frågade Nils.

'ja gör det..' sa Torsten, 'just du, lillpojken, är nog rätta mannen för det uppdraget!' skrattade Torsten till.

En dag litet senare, så är Nils på väg tillbaka uppför Katarina Bangata nere vid Sibirien, som det kallas, där en matbutik ligger på torget. Han har köpt Hjortronsylt för Torstens pengar och litet annat, Torsten ska nämligen steka pannkakor åt honom. Och mitt där kommer!, ingen mindre än Gösta Ekman den yngre, svängande sin beiga trenchcoat i stegen han tar, stora steg; han ser framgångsrik ut, och lycklig att kunna svänga sin rock i vinddraget nedåt gatan..

När Nils passerat honom, vänder sig Nils om;

'Gösta Ekman!' utropar Nils. Ingen reaktion skönjes dock.

'Jag har en hälsning från Torsten Föllinger!', då vänder sig Gösta Ekman om, med ett leende på läpparna och frågar: 'hur är det med honom?'

Nils väntar en paus, medan de två männen står där vända mot varandra, så att Gösta hinner upptäcka Nils positiva inställning.

'du borde ringa honom..' kläcker Nils ur sig.

Han står fortfarande vänd mot Gösta, så vänder Gösta och börjar gå nedför backen.

Ett par veckor senare är Torsten upprörd, han frågar Nils: 'vad har du gjort?!'

'inget speciellt' svarar Nils.

'men Gösta..'

'ja, vad hände?' undrar Nils.

'Gösta vettu.. men berätta först vad du gjorde..!'

Nils berättar om sitt flyktiga möte med Gösta Ekman d.y. och sen ler Torsten:

'Gösta måste ha blivit sjuk' säger Torsten plötsligt, 'ja, ja, du är mycket viktigare..'

'Tack kära vän' säger Nils, medan de sitter i köket och dricker te, och spisklockan tickar..
'berätta nu du vad som hände!'

'Jo, flickan på berget, Monica Nielsen, som jag kallar Flickan på berget; 'jaså är det flickan på berget som ringer', jag var uppbjuden till henne på en fest.. och du vet Gösta var där, men han satt bara helt tyst och tittade inte ens åt mitt håll och vägrade hälsa..'

'ja..' sa Nils, 'han måste ha blivit sjuk..'

'ja-a .. ' sa Torsten teatraliskt, 'och du är ju mycket viktigare, vem tror Gösta att han är egentligen!.. du ska se det så småningom.. när jag var ung var jag också förföljd; ja, jag var ju bildskön och homofil.. men så småningom vande dom sig vid mig.. du ska se att de så småningom inser att du är bäst..'